

Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei, Europei Centrale și de Nord Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul” - Hamburg

Lohkoppelweg 31a, 22529 Hamburg

“ Glasul celui ce
strigă în pustie :
Gătiți calea
Domnului,
drepte faceți
cărările Lui ”
(Marcu 1, 2)

Nr. 11 Mai 2013

Calea

Biserica și Învierea

Zilele acestea prăznuim cu multă bucurie duhovnicească marea sărbătoare a Învierii Domnului. Toți ne străduim, fiecare la măsura lui, să trăim și să simțim această mare Taină, în care Dumnezeu nimicește moartea, vădind-o ca minciună. Vădirea aceasta ne umple pe noi, cei care ne străduim să primim Praznicul la înălțimea lui, de mare nădejde și de adâncă recunoștință față de Dumnezeu, Care își lasă Fiul să meargă la răstignire pentru o... oarecare făptură! Abia aici descoperim adevărata noastră valoare, importanța noastră, a fiecăruia, înaintea Domnului. Toți tânjim în lume după recunoaștere, mulți o și cerșim într-un fel sau altul, arătându-ne dependența de ea și iată că Dumnezeu ne-o oferă în mod gratuit, descoperindu-ne-o la fiecare Praznic al Învierii. Ne recunoaște ca fii ai Săi, ca încu-

nunare a Creației și ne arată prețuirea pe care ne-o poartă. Iar noi, la rândul nostru, îl mărturisim ca Tată Ceresc, ca Părinte veșnic, iubitor și răbdător. Cum să nu ne tresalte inima de durere mai întâi, văzând Răstignirea Domnului și mai apoi în mai mare măsură de bucurie, trăind Învierea Lui după trei zile? Comemorăm și retrăim de fiecare dată aceste momente, ca și cum ar fi parte a vieții noastre. În fapt, așa și este. Ne dăm seama, astfel, de unicitatea omului și de comuniunea dintre oameni, până la identificare.

Toate acestea le experimentăm în Biserică, Trupul duhovnicesc al lui Hristos Celui Înviat, în acel loc care păstrează pentru noi și cultivă în noi toate aceste trăiri. Prin ele, Biserica devine loc de întâlnire pentru purtătorii de Duh, adevăratele temple ale Duhului Sfânt – creștinii, membrii comunității. Fără aceste elemente esențiale, orice locaș zidit de mâini omenești rămâne gol și sec și trist, ca o clădire părăsită. Dumnezeu vine să se sălășuiască

unde este dorit, unde este chemat, invitat; și unde putem să-L chemăm mai intens decât în Biserică? Bineînțeles, îl chemăm acasă, pe stradă, la muncă, în tot locul – cu alte cuvinte, însă acolo suntem doar noi. Dacă, pe de altă parte, ne unim cu ceilalți de lângă noi în această căutare de Dumnezeu, atunci lucrurile capătă o altă greutate. Însuși Mântuitorul ne spune la Matei 18,20: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor”. De aceasta avem nevoie, să-L

avem pe Mântuitorul Hristos în mijlocul nostru, să-L percepem ca pe Cel care a venit să trăiască împreună cu noi, purtându-ne cu dragoste durerile și întristările, puținele bucurii și multele ne-cazuri, pe toate acestea ducându-le jertfă duhovnicească pe altarul dragostei față de făptura Sa.

Dorind să cultivăm această nevoie de a-L chema, de a-L simți sălășluit, ne străduim să îi facem voia, plini din nou de recunoștință pentru toate darurile Sale. Căutând să facem voia Lui, punându-l înaintea nevoia noastră, ne așezăm smeriți la locul care ni se cuvine, primind răspuns la căutările noastre, cât de mici sau mari ar fi ele. Poate că a venit momentul să ne căutăm și noi locul în relația cu Dumnezeu și să-L lăsăm să ne poarte, să ne odihnească, pentru că ne iubește. Poate că a venit deja momentul, sau va mai veni – cine știe? – în care să ne găsim locul, pentru a face următorul pas în această minunată călătorie. Deocamdată zicem că noi, cei din Hamburg, am primit șansa să ne găsim locul, cel puțin fizic, în care să îl cădem lui Dumnezeu locaș și în care suntem invitați să-L chemăm să-L umple de Harul Său, din care să ne împărtășim și noi, cei însetați. Mai multe informații în paginile următoare ...

Protosinghel Calinic Vintilă

Un pas înainte...

"Ce este Biserica? Și de ce mergem noi la Biserică? Pentru că acolo ne întâmpină Domnul cel puțin în fiecare duminică, desigur, pe măsura râvnei cu care noi Îl căutăm. Mai mult sau mai puțin "bisericoși" în România, iată că aici, la mii de kilometri depărtare de casă, ne este mai ușor să ne trăim atât românitatea, cât mai ales Ortodoxia.

În decursul câtorva ani, Parohia noastră s-a închegat ca o mică familie ai carei membri se bucură de timpul petrecut împreună (în rugăciune și nu numai), uniți prin lucrarea Duhului Sfânt. Și, cum orice familie la un moment dat năzuiește la propria casă, a venit momentul să ne punem la încercare unitatea în Duh prin această inițiativă. Mai concret decât până acum, ni se oferă posibilitatea de a avea propriul nostru lăcaș, în care să ne simțim și mai „acasă” și unde să îi putem primi la împreună-închinare, și pe cei nou veniți în Hamburg.

Un loc în care să se poată desfășura fără constrângeri de orar sau de spațiu, nu numai Sfânta Liturghie, dar și Botezuri, Cununii, Privegheri. O biserică împodobită românește-ortodox, care să Îi fie Domnului bucurie, iar nouă ne înlesnească apropierea de El. Într-un astfel de loc, mai mult decât până acum, cei mai tineri dintre noi pot învăța și vorbi românește și pot lega mici, fragede prietenii cu cei de seama lor. Cu timpul, într-un astfel de spațiu, am putea amenaja chiar un centru de informare, menit a-i ajuta pe cei nou veniți să se descurce mai ușor cu procedurile inerente venirii într-o țară străină.

Chiar și cei mai puțin obișnuiți a veni des la Biserică sunt invitați (ba chiar rugați) să ni se alătore și, pe cât posibil să ne sprijine; căci pentru fiecare lucru există un început, iar „credința fără fapte, moartă este”. O faptă bună nu rămâne nerăsplătită, căci Dumnezeu nu rămâne niciodată dator.

Roxana Gohkale

... pentru un nou "acasă"

Eforturile susținute din ultimii ani pentru fondarea propriei biserici ortodoxe românești în Hamburg de către membrii Parohiei "Sf. Ioan Botezătorul" au progresat în ultima vreme.

Prețul propus în oferta de achiziție pentru un teren de 1.769 mp și o clădire deja construită (333 mp) a fost acceptat de către partea în calitate de vânzător (Biserica Nou-Apostolică Hamburg). Prețul total de achiziție este de 400,000 €.

Spațiul existent este suficient pentru necesitățile și dimensiunea actuală a Parohiei, putând găzdui chiar o comunitate mai largă decât este cea din prezent.

Clădirea este construită relativ recent (1976), aparține Bisericii Nou-Apostolice din Hamburg și se află în apropierea stației de U-Bahn Farmsen.

Nu sunt necesare cheltuieli majore de renovare sau amenajare. Interiorul și, parțial, exteriorul (în limita aprobărilor ce urmează a fi solicitate) vor fi amenajate cu specific ortodox românesc.

Suprafața construită cuprinde nu doar biserica propriu-zisă, ci și câteva anexe, care pot găzdui activități cu caracter social și comunitar (grădiniță, cursuri, conferințe, agape etc).

În prezent, condițiile de plată a sumei de 400,000 € sunt în curs de negociere, dar este necesară plata imediată a primilor 200,000 €.

Avantajele majore ale acestei inițiative constau în deținerea unui lăcaș de cult propriu, amenajat după specificul românesc, suficient spațiu propriu și mai multă flexibilitate în organizarea slujbelor.

Prețul de achiziție, chiar și considerând cheltuielile de întreținere viitoare estimate, este atractiv. În prezent, activitatea se desfășoară în spații închiriate (Biserica "St. Gabriel" – slujbele de duminică și Paraclisul – slujbele din timpul săptămânii).

În plus, există avantajul posibilității achitării integrale a sumei în decurs de câțiva ani și suportarea, pe termen lung, doar a cheltuielilor operaționale și de întreținere a clădirii.

Resurse și necesar de finanțare:

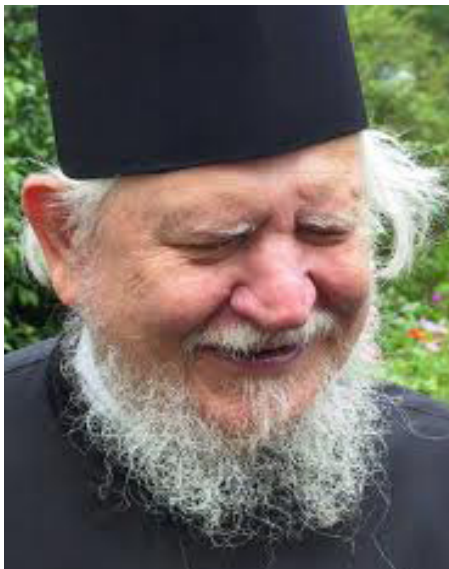
- Plata imediată, la încheierea contractului de vânzare – cumpărare a 200,000 €. Resursele financiare de care dispunem în acest moment sunt de aproximativ 50,000 €. Restul de 150,000 € trebuie colectați prin donații ale membrilor Parohiei și persoanelor, companiilor sau instituțiilor dispuse a oferi sprijin. O colectare insuficientă ar rezulta într-o completare prin credit rapid (dificil de asigurat) și cheltuieli mai mari cu dobânda.
- Plăți ulterioare, în două tranșe, cu plata pentru restul prețului de achiziție (200,000 €) și a dobânzii aferente către vânzător / sau obținerea unui credit bancar pe termen mediu sau lung în valoare de 200,000 €.

Roxana Gohkale

Adresa bisericii este: Tegelweg 151, 22159 Hamburg

Taina Jertfei

În Simbolul credinței, îndată după mărturisirea credinței în Mântuitorul Iisus Hristos, în Fiul lui Dumnezeu care S-a întrupat, în Mântuitorul care S-a născut ca om, urmează mărturisirea de credință despre jertfa Mântuitorului, despre răstignirea Lui: "S-a răstignit pentru noi în vremea lui Ponțiu Pilat și a pățimit și S-a îngropat". În aceste cuvinte se cuprinde mărturisirea despre jertfa Mântuitorului, despre răstignirea Lui, despre pătimirea Lui și despre moartea Lui pe Cruce, despre înmormântarea Lui. A fost înmormântat pentru că a murit pe cruce: "S-a răstignit pentru noi în vremea lui Ponțiu Pilat și a pățimit", deci suferința a fost o realitate. Se înțelege, a murit și a fost înmormântat.

Sunt trei elemente pe care le avem în vedere: răstignirea ca fapt, pătimirea ca realitate și moartea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, toate întâmplându-se pentru noi.

Domnul Hristos Însuși a spus de mai multe ori despre pătimirile Sale din Ierusalim. În Sfânta Evanghelie de la Ioan avem cuvântul că "atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât pe Unul Născut Fiul Său L-a dat ca oricine care crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan 3, 16). În planul de mântuire era cuprinsă și jertfa, și răstignirea, și pătimirea Domnului Hristos. Cândva Domnul Hristos, ca om, ca om unit cu Dumnezeu dar în firea omenească, și-a manifestat într-un fel ezitarea în fața morții, în fața răstignirii. Și a zis că oare s-ar putea să treacă, să nu ajungă la pătimire, și după aceea tot El a zis că "doar pentru ceasul acesta am venit". Iar în grădina Ghetsimani L-a rugat

pe Tatăl, dacă este cu putință, să treacă de la El paharul acesta, dar "nu voia Mea - zicea - ci voia Ta să se împlinească".

Toate acestea arată că Domnul Hristos a suferit, a arătat în firea omenească stări asemănătoare cu stările pe care le au oamenii în fața suferinței. Dar pentru că era nevoie de suferința Mântuitorului pentru mântuirea noastră - a suferit El ca să nu suferim noi, ca să ierte păcatele noastre - Mântuitorul a primit jertfa. A intrat întru mărirea Sa ca om prin pătimire. Fiind prevăzută în planul de mântuire și răstignirea Mântuitorului, și suferințele Mântuitorului sunt luate în considerație, lucrurile s-au petrecut potrivit cu proorociile. În Sfânta Evanghelie de la Matei e scris că Domnul Hristos, în fața unei situații în care ucenicii voiau să-L aperse de pătimiri, de suferințe, a zis că ar putea să-L roage pe Tatăl și să-L trimită mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri să-L aperse, dar atunci cum se vor împlini Scripturile? (cf. Matei 26, 53-54) În Vechiul Testament proorocii au vorbit despre Mesia, despre omul durerilor, despre omul care cu rana sa va vindeca pe toți. Și Domnul Hristos a împlinit proorociile. Întru El s-au împlinit proorociile Vechiului Testament.

În general oamenii n-au înțeles suferința Domnului Hristos. Nici chiar ucenicii Săi. Sfântul Apostol Petru, de pildă, când a aflat că Domnul Hristos urmează să pătimească în Ierusalim, L-a luat deoparte și a spus "Doamne, să nu Ți se întâmple Ție unele ca acestea" (Matei 16, 22). Și atunci Domnul Hristos L-a mustrat și a spus "Nu cugeți cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor. Sminteală Țmi ești." Câtă vreme Dumnezeu vrea ca Eu să pătimească, trebuie să ne unim cu voia lui Dumnezeu și să lepădăm cugetele împotrivoare față de planurile lui Dumnezeu. Deci, tu cugeți cele ce sunt ale oamenilor când zici să nu pătimească, iar Eu cuget cele ce sunt ale lui Dumnezeu când zic că trebuie să pătimească. Bineînțeles că pe atunci ucenicii n-au putut avea lumină despre importanța pătimirii. N-au avut o lumină să înțeleagă jertfa, să înțeleagă necesitatea jertfei pentru mântuire. Ei au văzut lucrurile cumva din exterior și într-un fel dintr-o perspectivă omenească, nu dintr-o perspectivă mai presus de om. Nu i s-a descoperit Sfântului Apostol Petru și cele în legătură cu pătimirea, ci numai cele în legătură cu persoana Mântuitorului. "Voi cine ziceți că sunt?". "Tu ești Hris-

tos Fiul lui Dumnezeu Celui Viu". Și atunci Domnul Hristos a zis: "Fericit ești Simone că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu Cel din ceruri" (Matei 16, 15-17). A înțeles ceva în legătură cu persoana Mântuitorului, dar nu a înțeles încă nimic în legătură cu taina Jertfei, cu jertfa în sine, cu pătimirea ca jertfă, ca jertfă de bună voie. Cît a înțeles nu era destul. Și gândirea în perspectiva umanului, în care nu era de față și gândul la rânduiala lui Dumnezeu, l-a făcut să spună lucruri care țin de cugetarea omenească. "Nu cugeți cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor." [...]

Știți că în Sfânta Evanghelie se spune că Domnul Hristos a fost răstignit între doi tâlhari. De ce L-au răstignit între doi tâlhari? Pentru că și pe El L-au numărat cu tâlharii. Ei au avut conștiința că răstignesc trei tâlhari, nu doi tâlhari și un drept. Căci dacă considerau că Domnul Hristos a fost drept, atunci nu L-ar fi răstignit. Nu aveau de ce să răstignească dreptii. Aveau să răstignească doar păcătoșii, pe tâlhari. Și nu au așezat doi tâlhari, unul de-a dreapta și altul de-a stânga, ca să fie încadrat un drept între doi tâlhari, ci au avut la îndemână trei tâlhari pe care i-au răstignit. Dintre care unul era drept, cum a zis sutașul care era la Crucea Mântuitorului când a văzut fenomenele care s-au întâmplat la răstignirea Mântuitorului și a zis: "Cu adevărat Omul Acesta drept a fost" (Luca 23, 47). Sau "Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu era Acesta" (Matei 27, 54). Și-a dat seama de ceva mai presus de perspectiva gândirii omenești, și-a dat seama că e vorba de cineva care e ales al lui Dumnezeu. Bineînțeles că nu s-a gândit sutașul că e vorba de Fiul lui Dumnezeu deoființă cu Tatăl, de unul din Sfânta

Treime, ci s-a gândit că e vorba de un om deosebit, de un om pe care Dumnezeu l-a ales și l-a primit. În orice caz, a dat mărturie de faptul că nu a fost tâlhar, ci a fost drept. Că a fost Fiul lui Dumnezeu, nu a fost un om oarecare. [...]

Sfântul Marcu Ascetul, de pildă, în Filocalie are un cuvânt care spune că noi nu avem ce să-l aducem lui Dumnezeu. Dacă am făcut ceva rău, nu putem să compensăm cumva răul de odinioară cu faptele bune din prezent. De ce? Spune el de ce. Pentru că noi nu avem nimic de adus lui Dumnezeu. Cum nu avem nimic de adus lui Dumnezeu? Nu putem să facem nimic bun? Nu, putem să facem lucruri bune, dar lucrurile bune pe care le facem noi sunt datoriile noastre față de Dumnezeu. Nu le facem din puterea noastră numai, ci le facem ca un fel de colaboratori ai lui Dumnezeu. Dumnezeu ne dă cinstire făcându-ne pe noi, cum zice Sfântul Petru Damaschin, colaboratori ai Lui. De aceea sfinții, cu cât făceau mai mult bine cu atât se smereau mai tare. Nu se smereau ca unii care au făcut păcate, nu cu gândul la păcate se smereau, ci se smereau cu gândul la faptul că e o cinstire pentru ei binele pe care-l pot face, că sunt colaboratori ai lui Dumnezeu, că-i cinstesc Dumnezeu făcându-i colaboratori ai Săi și că nu numai din puterea lor se face binele. Așa încât sfinții aveau totdeauna motive să se smerească. Bineînțeles că nu aveau o smerenie ostentativă, așa cum fac unii dintre noi și mai ales dintre călugări, care tot timpul se prezintă ca păcătoși, că sunt păcătoși, că sunt nevrednici. Nu în sensul acesta. Au avut în conștiința lor gândul că ei sunt datori lui Dumnezeu. Nu au avut niciodată gândul că Dumnezeu le este dator lor, ci gândul că ei sunt datori lui Dumnezeu.

Așadar, Sfântul Marcu Ascetul atrage atenția că, dat fiind faptul că Dumnezeu ne-a dat puterile de a face bine, orice bine pe care îl facem suntem datori cu el, nu avem niciodată un plus. Cum e concepția catolică ce zice că pentru a te putea mântui ai nevoie de o anumită cantitate de fapte bune, care bineînțeles te schimbă spre bine, dar ai și niște surplusuri dacă faci mai multe fapte bune, care, după aceea, se pot da altora care nu au făcut atâtea fapte bune câte le sunt suficiente. E o concepție, oamenii pot gândi ce vor. Dar ortodox gândind,

noi nu avem niciodată un plus pe care îl dăm, pe care îl putem transfera la alții. Ci tot ce facem noi spre bine se adaugă la ceea ce suntem noi, se scrie în Cartea Vieții noastre și ne este necesar pentru că niciodată nu ne putem opri din calea binelui. Noi suntem limitați și ne oprim cumva din calea binelui prin limitele pe care le avem, prin mărginirile noastre, dar ceea ce facem noi e totdeauna ceva cu care suntem datori. Așa încât nu avem posibilitate să intervenim spre bine prin puterile noastre pentru insuficiențele, pentru nedesăvârșirile, pentru greșelile, pentru păcatele din trecut. Ne referim la ele și stăm în fața lui Dumnezeu cu dorința de a scăpa de tot ce e rău - "și ne mântuiește de cel rău" - de tot ce stă împotriva voii lui Dumnezeu, de tot ceea ce a fost o deviere în viața noastră, o deviere de la bine, și cerem de la Dumnezeu iertarea păcatelor și Dumnezeu nu ne cere nimic în schimbul greșelilor sau păcatelor de odinioară, El ne dă iertarea. Rămânând în noi, de multe ori, doar urmele nedesăvârșirilor,

urmele devierilor, urmele păcatelor noastre, dar jertfa Mântuitorului este ca să putem primi iertarea aceasta, ca să nu ni se mai ceară nouă suferința de pe urma păcatelor. [...]

Noi cam facem abstracție de faptul că avem Jertfa Mântuitorului ca ajutor și pe Mântuitorul Cel ce S-a jertfit Îl avem ca ajutor. De multe ori au impresia mulți, și dintre duhovnici, că trebuie să faci nu știu ce lucruri extraordinare ca să-ți ispășești păcatele. Păi să știți că mulți își ispășesc păcatele nu pentru că le dă cineva să facă niște lucruri ca să-și ispășească păcatele, de multe ori îți dă Dumnezeu niște canoane, îți dă niște suferințe, niște necazuri. Atunci de ce

să-l mai îngreuezi pe om? Mai vine cineva la mine și zice "Părinte, ce canon îmi dați?" Și îi zic: dar nu ți-a dat Dumnezeu canoane destule? Fă-le acelea pe care ți le-a dat Dumnezeu, primește-le pe acelea, ce să-ți mai dau? Adică jertfa Mântuitorului nostru Iisus Hristos este totdeauna pentru noi ajutoare și asta nu trebuie să uităm niciodată.

Pentru că dacă uităm, uităm un lucru foarte important: deci Dumnezeu este iubire, din iubire L-a trimis pe Fiul Său, din iubire față de lume, față de lume considerată creația lui Dumnezeu, față de oameni. Știți că Sfântul Apostol Pavel, de pildă, în Epistola către Romani - să știți că eu am avut o predilecție pentru lucrul acesta, pentru pozitivul acesta, pentru optimismul acesta al Scripturii, pentru partea aceasta. Nu știu, parcă pe mine m-a stingherit totdeauna când am auzit că Dumnezeu Se și mânie. Parcă aș vrea să fie un Dumnezeu care nu Se mânie. Că Dumnezeu pedepsește, că Dumnezeu trăznește. Totdeauna când am auzit așa ceva, parcă Dumnezeul meu e altfel. Totdeauna am avut o aderență la lucrurile acestea pozitive - are un cuvânt care așa de mult îmi place. Zice că "dacă Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pentru noi, oare nu ne va da toate împreună cu El?" (Romani 8, 32) E extraordinar. Din Evanghelie știm că Domnul Hristos Îl prezintă pe Dumnezeu ca Tatăl Lui. Și spune că "dacă voi, răi fiind - noi ca oameni fiind răi în raport cu bunătatea lui Dumnezeu - știți să dați fiilor voștri cele bune, cu atât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri" - se înțelege, nu mai zice Domnul Hristos, "Care e bun". Deci Dumnezeu Cel bun e mai bun decât răutatea

noastră, decât noi care suntem răi. Și fiind bun și răsare soarele peste cei buni și peste cei răi, și trimite ploaia peste cei drepți și peste cei nedrepți (cf. Matei 5, 45), aceasta înseamnă că Dumnezeu e Tatăl tuturor, și al celor buni și al celor răi. Și dacă El face așa, înseamnă că și noi trebuie să facem și să avem încredere în ce face Dumnezeu. De aceea e atât de multă zdrobire sufletească la oameni, pentru că nu se gândesc la ce face Dumnezeu pentru om.